

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **Blue Style s. r. o.**, se sídlem Jindřišská 873/27, Praha 1, zastoupený Mgr. Michalem Hanzlíkem, advokátem se sídlem Na Pankráci 1685/19, Praha 4, proti žalované **České obchodní inspekci, ústřednímu inspektorátu**, se sídlem Štěpánská 567/15, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 6. 2008, č. j. ČOI 6766/2008/0100/1000/2008/Št/Št, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2010, č. j. 10 Ca 194/2008 - 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku městského soudu ze dne 26. 1. 2010. Ten zamítl žalobu proti v záhlaví specifikovanému rozhodnutí žalované ze dne 10. 6. 2008, která zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele inspektorátu ČOI Středočeský a Hl. m. Prahy ze dne 3. 4. 2008, č. j. 3093-10-08. Správní orgán prvního stupně uložil žalobci pokutu ve výši 20 000 Kč pro porušení § 8 odst. 1 a § 12 odst. 2 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o

ochraně spotřebitele, ve znění účinném v posuzované době (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

[2] Městský soud v odůvodnění svého rozhodnutí nejprve poukázal na dikci § 8 zákona o ochraně spotřebitele, který zapovídá klamání spotřebitele. Vyjádřil přitom souhlas s hodnocením správních orgánů, které za klamání spotřebitele považovaly žalobcem v nabídkovém letáku uvedený údaj, že cena nezahrnuje povinný příplatek za pojištění BlueComfort. Jako klíčové shledal označení tohoto pojištění za povinné v situaci, kdy zákazníci mohou na zájezd odcestovat s jiným typem pojištění nebo i zcela nepojištěni. Neztotožnil se tak s argumentací žalobce, který tvrdil, že tímto způsobem pouze upozorňoval na možnost uzavřít toto pojištění. Odmítl také poukaz na znění všeobecných smluvních podmínek (dále jen „VSP“) s tím, že žalobce je postihován za uvedení nepravdivých informací v daném letáku, nikoliv ve VSP. Městský soud shledal nedůvodnými rovněž námitky týkající se uložení pokuty za to, že žalobce uváděl ve svém katalogu cenu zájezdů způsobem, který mohl u potenciálních zákazníků vyvolávat dojem, že cena je nižší než ve skutečnosti. Žalobce v katalogu na jednotlivých stranách uváděl v tabulce vždy cenu zájezdu pro konkrétní termín a pod tabulkou pak uvedl, že k této ceně je nutno připočíst povinné příplatky. Podle městského soudu není žalobce postihován za to, že neuvedl všechny relevantní informace o ceně. Porušením zákonné povinnosti, podle níž údaj „nesmí vzbuzovat zdání“, může být i uvedení úplného údaje o ceně, který spotřebitele vystaví nutnosti konečnou cenu určit netriviálním početním úkonem, nebo pokud je cena uvedena tak, že některé složky ceny jsou uvedeny nepřehledně, graficky nevhodným způsobem apod. K takové situaci došlo dle městského soudu i v posuzovaném případě. Městský soud dále odlišil danou věc od věci, v níž rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 13. 1. 2009, č. j. 2 As 75/2008 - 96 (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Konečně také konstatoval, že novela zákona č. 526/1990 Sb., o cenách (dále jen „zákon o cenách“), stanovující pro cestovní kanceláře explicitně povinnost uvádět konečnou cenu zájezdu, pouze odstranila výkladové nejasnosti a nepředstavuje tak zavedení nové povinnosti.

II.

[3] Stěžovatel v kasační stížnosti předně namítl, že výše pokuty ukládaná za správní delikt dle § 24 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele se v průběhu doby měnila. V citovaném ustanovení účinném od 29. 5. 2006 do 11. 2. 2008 bylo uvedeno: „*Za porušení povinností stanovených v § 3, 6, 7a, § 7b, § 8 odst. 1, 2, 3 a 4, § 8a odst. 1, § 9 až 19 tohoto zákona uloží orgány uvedené v § 23 pokutu až do výše 50 000 000 Kč (...)*“. V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je dané ustanovení citováno v této podobě. Avšak již od 12. 2. 2008 bylo možné za správní delikt odpovídající tomu, který měl žalobce údajně spáchat, uložit pokutu do maximální výše 5 000 000 Kč. Správní orgán, který o uložení pokuty dne 3. 4. 2008 rozhodoval, určil výši pokuty podle zákona ve znění účinném v době spáchání správního deliktu a nikoli v době rozhodování o správním deliktu, který je pro žalobce příznivější. Správní orgány se tak dopustily porušení ústavní zásady garantované v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), podle níž se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, s tou výjimkou, kdy je pozdější zákon pro pachatele příznivější. Pokud

správní orgán považoval pokutu v uložené výši za odpovídající způsobu i závažnosti protiprávního jednání v poměru k maximální možné výši, avšak maximální možná sankce byla mnohonásobně nižší, jeho správní uvážení bylo postaveno na nesprávném základě. Není zřejmé, zda se žalovaná tuto vadu pokusila opravit uvedením správné maximální výše pokuty v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, neboť zároveň ponechala odkaz na původní ustanovení zákona. Jestliže žalovaná postupovala podle jiného ustanovení při zvažování oprávněnosti výše pokuty, měla odůvodnit, zda tak činí a proč. Městský soud si této změny odůvodnění nevšiml, proto by měl Nejvyšší správní soud zrušit jeho rozsudek pro nepřezkoumatelnost z důvodu jiné vady řízení před soudem, která měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

[4] Stěžovatel dále brojí proti závěrům o údajném klamání spotřebitelů jeho nabídkovým letákem. Zákazníkům stěžovatele bylo nesporně dáno na vědomí, že pojištění BlueComfort je pojištěním dobrovolným. Podpisem cestovní smlouvy spotřebitel stvrzuje, že se seznámil s VSP stěžovatele, jejichž odst. 4.6 jednoznačně uvádí, že *„pokud si zákazník pojištění BlueComfort nesjedná, nese na vlastní odpovědnost a náklady nebezpečí škody nepokryté pojištěním v důsledku nesjednání pojištění BlueComfort (...)“*. K argumentaci žalované ohledně možné škody vzniklé v důsledku dvojího pojištění zákazníka stěžovatel uvedl, že škoda vznikne maximálně ve výši ceny pojištění (tj. 380 Kč na dospělou osobu), zatímco v případě, kdy by zákazník nebyl pojištěn, by mohla vzniknout mnohonásobně vyšší škoda. Dle stěžovatele je tak zřejmé, že se jedná o ochranu spotřebitele, nikoliv o jeho poškození. Stěžovatel dále poukázal na skutečnost, že Sdružení obrany spotřebitelů (dále jen „SOS“), coby uznávaná organizace věnující se ochraně spotřebitele, při kontrole VSP stěžovatele neshledalo v ustanoveních týkajících se pojištění BlueComfort žádné porušení zákona o ochraně spotřebitele. K výsledku kontroly SOS mělo být přihlédnuto při stanovení výše pokuty, neboť je zřejmé, že porušení uvedeného zákona, bylo-li nějaké, nemohlo způsobit poškození spotřebitele. Dle stěžovatele je zařazení pojištění BlueComfort mezi povinné příplatky třeba nahlížet jako zdůraznění významu cestovního pojištění jako takového, jako upozornění cestujících na rizika související s cestou bez pojištění. Výsledně je však na zákazníkovi, zda využije pojištění BlueComfort. Jestliže žalovaná uvedla, že smlouvu uzavírají lidé způsobí k právním úkonům, schopní vyhodnotit případná rizika cestování bez pojištění, pak stěžovatel namítl, že titíž lidé sami posuzují, s ohledem na všechny poskytnuté informace, zda nabízenou službu využijí. Stěžovatel konečně také uvedl, že je sankcionován pouze proto, že svobodnou volbu smluvního ujednání zákazníkům umožňuje. Kdyby ji neumožňoval, bylo by to dle žalované v pořádku. Tímto je jako subjekt, který svým zákazníkům dává možnost platit pouze za požadované služby, tedy subjekt jednající v zájmu spotřebitelů, diskriminován.

[5] Stěžovatel nesouhlasí ani se závěrem, podle něž se měl dopustit porušení § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. V době vydání rozhodnutí správního orgánu stěžovateli neukládal žádný právní předpis povinnost uvádět u zájezdů konečnou cenu, tj. cenu obsahující všechny povinné příplatky. Konečná cena zájezdu musí být uváděná až ode dne účinnosti zákona č. 403/2009 Sb., kterým se mění zákon č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen, ve znění pozdějších předpisů. O tom, že tento zákon zaváděl určité novum, svědčí i fakt, že byla komentářem k novele zpracovaným Ministerstvem financí ČR stanovena výjimka na nabídkové katalogy, které byly zadány do tisku před účinnosti

zmiňované novely. Stěžovatel dále odkázal na důvodovou zprávu k citovanému zákonu. Konečně také uvedl, že v předmětném katalogu bylo pod tabulkou obsahující základní cenu zájezdů zcela zřetelně uvedeno, jaké položky a v jaké výši je nutné k základní ceně přičíst. Stěžovatel tak neposkytoval neúplnou informaci o ceně, neboť v jednom katalogu byly prokazatelně obsaženy všechny položky, které je spotřebitel povinen zaplatit. Nikde přitom nebylo uvedeno, že by cena v tabulce byla konečnou cenou, nebyl zde použit ani žádný výraz toto naznačující. Vzbuzování zdání, že je cena nižší než ve skutečnosti, je dále potřeba posuzovat s ohledem na průměrného spotřebitele, který se do 18. 11. 2009 s poskytováním informací o ceně zájezdu tak, jak to činil stěžovatel, setkával běžně. Navíc před podpisem cestovní smlouvy byl každý zákazník jednoznačně seznámen s úplnou cenou zájezdu, neboť podepisoval vyplněnou smlouvu, na níž byla výrazně uvedena celková cena zájezdu po přičtení fakultativních položek, povinných příplatků a po započtení případných slev. Popsaným postupem tak nedocházelo ke vzbuzování mylné představy o ceně.

[6] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti nejprve uvedla, že námitka, podle níž měla být sankce uložena podle zákona účinného v době, kdy bylo o správním deliktu rozhodováno, byla poprvé uplatněna až v kasační stížnosti. I tak se ale nejednalo o pochybení, které by mělo natolik výrazný dopad na projednávanou věc, že by bylo nutné rozhodnutí městského soudu rušit. Je nepochybné, že jednání stěžovatele bylo postižitelné jak podle původně účinné právní úpravy, tak podle nové právní úpravy. Pokud jde o maximální výši sankce, pak je pravdou, že nová právní úprava je pro pachatele v tomto ohledu příznivější, to by však mohlo mít reálný dopad pouze tehdy, kdy by byla ukládána sankce v řádu statisíců, případně milionů korun, nikoli při sankci 20 000 Kč. K argumentu stěžovatele, podle nějž v době vydání předmětných rozhodnutí žádný předpis nevyžadoval uvádění konečné ceny, žalovaná s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2009, č. j. 2 As 75/2008 - 96, připustila, že konečná cena nemusela být v některých případech uvedena, a to tehdy, jednalo-li se o krátkodobé plošné slevy vyjádřené jednoduchou procentní mírou. Posuzovaný případ však do tohoto rámce nespadá. Jde tak o to, zda daný způsob poskytnutí informace nevyvolává nesprávné zdání ohledně ceny ve smyslu § 12 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, což je třeba posuzovat s ohledem na konkrétní zpracování daného informačního zdroje. V případě předmětného katalogu jak správní orgány, tak městský soud dospěly k závěru, že byl koncipován způsobem, že takové zdání vzbuzoval. Pro potřeby posouzení uvedeného katalogu by přitom správní orgán či soud neměly přistupovat na pojetí průměrného spotřebitele, které prezentuje stěžovatel, tedy spotřebitele uvyklého na snížený standard jeho práv, jenž dle stěžovatele již automaticky nebere vážně velké číslice uvedené jako údaj o ceně zájezdu na letáku cestovní kanceláře. K pasáži důvodové zprávy k zákonu č. 403/2009 Sb., v níž se hovoří o cíli nové právní úpravy, kterým bylo *„odstranit především praxi odděleného uvádění některých částek, které musí být povinně uhrazeny“*, žalovaná namítla, že z této pasáže vyplývá pouze tolik, že se zde taková praxe vyskytovala (což je pravda) a že nová úprava si klade za cíl ji odstranit. O legalitě této praxe zde však není ani slovo. Žalovaná naopak poukázala na pasáž citované důvodové zprávy, v níž se uvádí: *„Nově se upravuje postup při podávání informací o cenách služeb cestovních kanceláří při prodeji zájezdu s povinností poskytovat informace o celkových konečných cenách včetně všech poplatků a příplatků, které byly dosud převážně uváděny zvlášť, čímž docházelo k optickému snižování základní nabídkové ceny zájezdu“*.

III.

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval přípustnost kasační stížnosti. Podle § 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Jak správně upozornila žalovaná, stěžovatel námitky, podle nichž správní orgány určily výši pokuty podle zákona ve znění účinném v době spáchání správního deliktu a nikoli v době rozhodování o správním deliktu (blíže viz bod [3] výše), uplatnil poprvé v kasační stížnosti, ač je mohl uplatnit dříve. Nejvyšší správní soud zároveň uvážil, zda případné pochybení správních orgánů, k nimž námitky směřují, nebylo takového charakteru, že by k nim byl městský soud povinen přihlédnout z úřední povinnosti. Dospěl přitom k závěru, že nebylo. Z judikatury Nejvyššího správního soudu sice plyne, že smysl zásady koncentrace a dispozitivnosti řízení ve správním soudnictví nemůže být vykládán takovým způsobem, aby vyvolal protiústavní důsledky - jinými slovy řečeno, v případě, že správní soud dospěje k závěru, že došlo k porušení některé z ústavně garantovaných zásad, přihlédne k této okolnosti *ex offio* (srov. např. rozsudek ze dne 13. 6. 2008, č. j. 2 As 9/2008 - 77, publikovaný pod č. 1684/2008 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud zvažoval právě otázku aplikace čl. 40 odst. 6 Listiny, jehož se dovolává také stěžovatel). V nynějším případě však *prima facie* vůbec není zřejmé, že by k porušení zásady užití retroaktivity ve prospěch pachatele došlo. Tvzení stěžovatele, že výše pokuty, která mu byla uložena, je odvozena od horní hranice rozmezí určeného pro správní delikt, kterého se dopustil, je spíše spekulativní. Bylo tak na stěžovateli, aby tyto námitky vznesl a případně doložil v řízení před městským soudem, chtěl-li je učinit předmětem soudního přezkumu. Městský soud tedy nebyl povinen se jimi zabývat z úřední povinnosti a kasační stížnost je v rozsahu uvedených námitek nepřipustná. V rozsahu zbylých námitek kasační stížnost naopak přípustná je a Nejvyšší správní soud mohl přistoupit k jejich věcnému přezkumu.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Stěžovatel byl správními orgány sankcionován za porušení povinností plynoucích ze zákona o ochraně spotřebitele (ve znění účinném v posuzované době), konkrétně za porušení § 8 odst. 1 citovaného zákona, podle něž *„nikdo nesmí klamat spotřebitele, zejména uvádět nepravdivé, nedoložené, neúplné, nepřesné, nejasné, dvojsmyslné nebo přehnané údaje anebo zamlčet údaje o skutečných vlastnostech výrobků nebo služeb či úrovni nákupních podmínek“*, a dále za porušení § 12 odst. 2 písm. a) uvedeného zákona, který ve vztahu k informační povinnosti prodávajícího stanoví, že *„informace o ceně nebo okolnost, že informace je neúplná anebo chybí, nesmí zejména vzbuzovat zdání, že cena je nižší, než jaká je ve skutečnosti.“*

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami stěžovatele proti shledanému porušení § 8 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele (viz bod [4] výše). Podstatu sporu zde představuje otázka, zda označení pojištění BlueComfort v letáku stěžovatele „DOPRODEJ - Turecká riviéra“ za „povinný příplatek“, představuje klamání spotřebitele ve smyslu uvedeného ustanovení. Ve věci tak není sporu o tom, zda je uzavření pojištění

BlueComfort pro zákazníky stěžovatele povinným. Stěžovatel připouští, že není. Stěžovatel pouze tvrdí, že touto cestou své zákazníky toliko upozorňoval na rizika cestování bez uzavření pojištění. Na právní ekvilibristiku stěžovatele, který uvádí, že vlastně jednal v zájmu spotřebitelů, však Nejvyšší správní soud nemůže přistoupit. Naopak dává za pravdu městskému soudu, který konstatoval, že označení „povinný příplatek“ bude průměrný spotřebitel zcela jistě vnímat tak, že jde o něco nezbytného, co si musí nutně sjednat. Což není pravda, ergo stěžovatel spotřebitele klamal. Není přitom podstatné, že z VSP stěžovatele může spotřebitel vyčíst, jak tomu ve skutečnosti je (tedy že sjednání tohoto konkrétního pojištění povinné není). Průměrný spotřebitel si totiž právě pod vlivem této jednoznačné informace uvedené v letáku pojištění BlueComfort zpravidla sjedná, aniž by dále zjišťoval, zda je možné si sjednat jiné (a případně výhodnější) pojištění apod. Poskytnutí ochrany před takovými klamavými praktikami je přitom podstatou citovaného ustanovení zákona o ochraně spotřebitele. Z tohoto důvodu jsou nedůvodné také poukazy stěžovatele na závěry SOS, které se týkaly souladu VSP stěžovatele se zákonem. I kdyby však byl jejich dosah širší, stále se jedná pouze o závěry nevládní organizace, které nemohou limitovat správní orgány ani soudy v jejich uvážení. Nejvyšší správní soud se tedy plně ztotožnil s hodnocením této otázky městským soudem.

[11] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkami, kterými stěžovatel brojí proti závěru žalované a městského soudu, podle nějž se dopustil porušení § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele (viz bod [5] výše). Podle § 12 odst. 1 cit. zákona je prodávající *„povinen informovat v souladu s cenovými předpisy spotřebitele o ceně prodáváných výrobků nebo poskytovaných služeb zřetelným označením výrobku cenou nebo informací o ceně výrobků či služeb jinak vhodně zpřístupnit.“* Podle § 12 odst. 2 písm. a) uvedeného zákona *„informace o ceně nebo okolnost, že informace je neúplná anebo chybí, nesmí zejména vzbuzovat zdání, že cena je nižší, než jaká je ve skutečnosti.“* Cenovým předpisem, na nějž odst. 1 citovaného ustanovení odkazuje, je zákon o cenách, spolu s předpisy vydanými Ministerstvem financí k provedení tohoto zákona. Zákon o cenách ve znění účinném do 17. 11. 2009 stanovil v § 13 odst. 2, že *„prodávající je při prodeji spotřebního zboží konečnému spotřebiteli povinen označit je cenou platnou v okamžiku nabídky a vztahenou k prodávanému jednotkovému množství zboží a určeným podmínkám, nebo je povinen zpřístupnit na viditelném místě informaci o této ceně formou ceníků, vývěsky nebo jiným přiměřeným způsobem.“* Podle téhož ustanovení, po novelizaci provedené zákonem č. 403/2009 Sb., je prodávající *„povinen při nabídce a prodeji zboží poskytnout informaci spotřebiteli tak, aby měl možnost seznámit se s cenou před jednáním o koupi zboží, pokud tento zákon nestanoví jinak (...) cenou podle tohoto odstavce se u výrobků rozumí konečná nabídková cena, která zahrnuje všechny daně, cla a poplatky.“*

[12] Nejvyšší správní soud konstatuje, že lze dát za pravdu stěžovateli v tom, že zákonná úprava výslovně zakotvuje povinnost prodejce poskytnout spotřebiteli při nabídce a prodeji zboží (či služeb) informaci o konečné nabídkové ceně (zahrnující všechny daně, cla a poplatky) až ode dne nabytí účinnosti zákona č. 403/2009 Sb. Žalovaný přitom rozhodl o postihu stěžovatele dne 10. 6. 2008. Nicméně již v době rozhodování správních orgánů v posuzované věci zákon o ochraně spotřebitele jasně stanovil, že *„informace o ceně nebo okolnost, že informace je neúplná anebo chybí, nesmí zejména vzbuzovat zdání, že cena je nižší, než jaká je ve skutečnosti.“* Již na základě citovaného ustanovení § 12 odst. 2 písm. a) uvedeného zákona pak judikatura správních soudů dovodila v zásadě tytéž požadavky,

kteřé byly později explicitně vtěleny do zákona o cenách. Např. podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2006, č. j. 3 As 37/2005 - 59 (publikováno ve Sb. NSS /2006), nelze „*spravedlivě požadovat po spotřebiteli, aby u každého výrobku či služby zkontroloval, zda uvedená cena je již cenou konečnou, či zda je k ní zapotřebí připočíst DPH, a to v sazbě základní či snížené. V daném případě tedy žalovaná dospěla ke správnému závěru, že neuvedením konečné ceny, nýbrž ceny neobsahující DPH, byl porušen § 12 zákona o ochraně spotřebitele, ukládající prodejcům informovat spotřebitele o ceně nabízených výrobků v souladu s cenovými předpisy.*“ Obdobně dospěl městský soud ve svém rozsudku ze dne 2. 3. 2006, č. j. 11 Ca 203/2005 - 30 (Sb. NSS 898/2006), k závěru, podle nějž „*musí jít při výkladu ustanovení § 12 zákona o ochraně spotřebitele o takové informace, které jsou zákazníkovi (spotřebiteli) přístupné okamžitě bez toho, že by byl zákazník nucen činit jakýkoliv úkon směřující ke zjištění ceny zcela konkrétního výrobku. Měl-li by být takový způsob poskytování informací o ceně výrobků shledán v souladu s platnou právní úpravou, znamenalo by to zřejmý rozpor s účelem a smyslem právní úpravy, uvedené v příslušných ustanoveních zákona o ochraně spotřebitelů.*“ Existenci jisté výjimky z těchto závěrů připustil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 1. 2009, č. j. 2 As 75/2008 - 96, a to za situace, kdy se jednalo o krátkodobé plošné slevy vyjádřené jednoduchou procentní mírou - v tomto případě nemusel prodávající uvádět konečnou cenu. Jak však správně uvedl městský soud v napadeném rozsudku i žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti, na nyní posuzovanou věc závěry tohoto judikátu nedopadají.

[13] Zákonodárce tak výše specifikovanou novelizací zákona o cenách toliko konkretizoval stávající obecnou zákonnou úpravu výslovným zakotvením požadavku, k němuž již dříve dospěla judikatura správních soudů. Ze skutečnosti, že k takovému odrazu judikatury v legislativě s jistým časovým odstupem dojde, přitom nelze bez dalšího dovozovat, že by tato judikatura byla v rozporu s původní (obecnější) právní úpravou. V tomto případě se tak Nejvyšší správní soud ztotožňuje s argumentací žalované (uvedené v jejím vyjádření ke kasační stížnosti), podle níž z úmyslu zákonodárce odstranit praxi odděleného uvádění některých částek výslovným stanovením takového zákazu nelze dovozovat, že by tato praxe byla v souladu s dřívější zákonnou úpravou.

[14] Nejvyšší správní soud zároveň souhlasí se závěry městského soudu, že předmětný katalog stěžovatele představoval porušení § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, neboť informace o ceně v něm uvedená vzbuzovala zdání, že cena je nižší, než jaká je ve skutečnosti. Stěžovatel v katalogu Egypt 2007, na straně 52 uváděl v tabulce cenu, která však nezahrnovala letištní a bezpečnostní taxy včetně pozemních služeb (2190 Kč na osobu), vízum (15 USD na osobu), cestovní pojištění BlueComfort a palivový příplatek dle aktuální situace. Informace o tom, že k deklarovaným cenám je nutno připočíst ještě uvedené poplatky, byla uvedena pod tabulkou. Spotřebitel tuto poznámku v mnoha případech vůbec nemusel zaregistrovat, případně by byl nucen provádět další výpočty, kterými by se teprve dobral konečné ceny zájezdu. Některé z těchto položek je přitom nezbytně nutné uhradit, bez jejich uhrazení se zájezdu nelze zúčastnit. Nejedná se tak o žádný nadstandard, u nějž by se zákazník mohl rozhodnout, zda si jej zaplatí, či ne. Zároveň je výše těchto položek dopředu vyčíslitelná (to zřejmě neplatí pro palivový příplatek, pro ostatní příplatky však ano). Není tak žádný rozumný důvod k tomu, aby uvedené položky byly uváděny odděleně od ceny zájezdu, tedy v rozporu se závěry výše citované judikatury. Námitka stěžovatele ohledně průměrného spotřebitele působí

poněkud absurdně a kdyby na ni zdejší soud přistoupil, tak by *de facto* akceptoval závěr, že klamat spotřebitele je přípustné, pokud tak činí větší množství prodejců a po dostatečně dlouhou dobu, neboť spotřebitel si na klamavé jednání časem zvykne. V kontextu práva na ochranu spotřebitele jistě nelze koncept průměrného spotřebitele chápat tímto způsobem. Námitky stěžovatele týkající se porušení § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele jsou tedy nedůvodné.

[15] Závěrem lze dodat, že obdobně rozhodl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 8. 2010, č. j. 1 As 46/2010 - 79, a to ve skutkově i právně srovnatelné věci.

IV.

[16] Nejvyšší správní soud tedy shledal námitky stěžovatele nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[17] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. prosince 2010

Kaniová
senátu

JUDr. Lenka
předsedkyně